

Namn att minnas

Bengt Dennis

När Hubert de Besche tröttnade på Washington — vilket enligt illvilliga tungor skedde betydligt senare än Washington tröttnade på Hubert de Besche — gällde det att finna en ny befattning åt honom. Eftersom han, skämtsamt kallad "Eftas fader", gjort sin karriär som handelspolitiker, bestämde man sig slutligen för att göra honom till ambassadör hos de ekonomiska organisationerna i Genève. Men då hade man gjort upp räkningen utan värden i skepnad av statssekreterare Bengt Dennis i handelsdepartementet. Denne Dennis inlade sitt veto mot utnämningen, som han förklarade endast kunde ske i samförstånd och enighet mellan utrikesdepartementet och handelsdepartementet.

Enligt vanligtvis välunderrättade källor hade detta veto en pikant förhistoria. På den tid då hr Dennis var socialdemokratisk handelsredaktör och hr de Besche i egenskap av biträdande kabinettssekreterare koncipierade Efta, höll den senare en presskonferens vid vilken den förre var närvarande. Hr Dennis ställde då en fråga, som föranledde hr de Besche — gammal mästare på sabel men förvisso inte florett — tillråda redaktören att gå hem och läsa på sin läxa. Det pikanta ligger i att hr Dennis blev pikerad, och en gång pikerad glömmer han det aldrig. Hans chans att ge igen dröjde länge, men i Genève fick hr de Besche betalt för gammal schweizerost. Han hade emellertid ingen anledning att beklaga sig. Tack vare detta intermezzo kom han i stället till Köpenhamn, vilket måste anses ur alla synpunkter angenämare, inte minst som hr de Besche — tycka vad man vill om honom — i egenskap av efterträdare till Herman Kling inte kan undgå att bli populär på sin nya post.

Den pikanta förhistorien till incidenten i Genève må vara sann eller icke, själva incidenten har under alla förhållanden sitt intresse. Den är ett av de första och mest uppseendeväckande tecknen på handelsdepartementets maktfullkomlighet och utrikesdepartementets svaghet under den rådande regimen. Föga

eller intet har i pressen skrivits om den märkliga departementalreform, som pågått bakom kulisserna och som helt förändrat utrikesdepartementets och handelsdepartementets inbördes förhållande. När Gunnar Lange avgick som statsråd var handelsdepartementet en skuta i marvatten på väg att skjutas i sank. Det ansågs tveksamt om departementet — som aldrig räknats till de betydelsefullare — över huvud taget skulle behållas och man diskuterade dess förestående uppdelning på andra departement. Men det blev annat av sedan Kjell-Olof Feldt blivit kapten på skutan.

Den lille mannen med Napoleonkomplexet hyser detta inte alldeles förgäves och inte alldeles utan skäl. Han är förmodligen — statsministern icke undantagen — regeringens mest begåvade medlem och när han avancerade till handelsminister såg han till att hans departement fick status därefter. Som "chefsförhandlare" Sverker Åströms verkliga chef under EG-förhandlingarna och såsom sådan en av de viktigaste männen i vårt ekonomiska liv lät han sitt departement utvecklas i stället för att avvecklas. Kronan på verket sattes, när han lyckades lösgöra handelsavdelningen från utrikesdepartementet och lägga den under handelsdepartementet. UD fick trösta sig med den sk u-avdelningen — vilken som bekant handlägger biståndsfrågor — en ur alla synpunkter klen kompensation.

Vad denna stympning av UD — och motsvarande utvidgning av handelsdepartementet — innebär kan man göra sig en föreställning om, när man läser andra delen av Gunnar Hägglöfs memoarer. Med berättigad stolthet skildrar Hägglöf, som under större delen av kriget var handelsavdelningens chef, avdelningens avgörande betydelse för Sverige under kriget och sticker inte under stol med att han anser handelspolitiken ha varit väl så viktig som den politik för vilken politiska avdelningen i huvudsak svarade. Även om krigsförhållanden dessbättre icke längre råder, har handelsavdelningens roll knappast förminskats. Man kan lätteligen inse vilken vinst i såväl

prestige som reellt inflytande handelsdepartementet gjort genom att överta handelsavdelningen från UD.

Kjell-Olof Feldts närmaste man och medhjälpare under dessa omvälvande och för handelsdepartementet väsentliga förändringar har alltså varit statssekreteraren Bengt Dennis. Han kompletterar på ett ur många synpunkter lyckligt sätt sin chef. Han har knappast dennes snabba och rörliga begåvning, smidighet, mångsidighet och receptivitet. Men han är lugn, saklig, arbetsam, kunnig och ambitiös — och han råkar inte i slagsmål, vare sig på det platta politiska fältet eller i fjällens berusande atmosfär.

Bengt Dennis Andersson är född i Grängesberg 1930 och tog studentexamen i Ludvika precis 20 år senare. Efter militärtjänst med plutonchefsskola och praktikanttjänst vid Ludvika sockens kommunalkontor började han studera vid Socialinstitutet i Stockholm, där han avlade socionomexamen på teoretiska linjen 1956. Då hade han redan i två års tid fungerat som handelsredaktör på Morgon-Tidningen. Sin lovande journalistiska bana avbröt han 1957—58 såsom stipendiat vid Columbia University i New York där han tog en MA i nationalekonomi. Efter denna ytterligare meritring återgick han till journalistiken, närmare bestämt i form av Stockholms-Tidningen, från mitten av 1959 som chef för dess ekonomiska redaktion. När det väl blev Stockholms-Tidningens tur att nedläggas hade man just på Sveriges radios nyhetsredaktion fått anledning att se sig om efter en ny ekonomisk reporter efter den då för tiden slätkammat borgerlige ynglingen Åke Ortmark. Valet föll — efter någon tvekan — på Bengt Dennis, som

han numera hette.

Man fick inte anledning att ångra sig, snarare tvärtom. Den saklighet och kunnighet som — låt vara inte i hr de Besches ögon — alltid utmärkt Dennis, kom här i hög grad till sin rätt liksom även hans förmåga att tygla sina politiska passioner. På Sveriges radio var man kort sagt mycket belåten med Dennis och såg med beklagande att han efter fem år som ekonomisk och politisk kommentator och reporter lämnade företaget, därtill förmådd av partikamrater. Det var finansdepartementets skalkar som lockade. År 1967 blev Dennis kansliråd i finansdepartementets budgetavdelning och avancerade 1969 till departementsråd. I finansdepartementet blev han dåvarande statssekreteraren Feldts närmaste medarbetare, och då Feldt gick över till handelsdepartementet som statsråd tog han år 1970 med sig Dennis dit som statssekreterare.

Den stora frågan i handelsdepartementet under den tid som gått sedan dess har givetvis varit EG, och det måste med beklagande konstateras att Dennis hört till dem som kraftigast bidragit till att nedkyla Olof Palmes och Feldts ursprungliga varma sympati för ett svenskt medlemskap. Bortsett från detta är han klok, men som sagt stingslig. När hans hustru, den kända konsumentupplysaren Turid Ström i KF, fick ett statligt uppdrag på konsumentområdet, antyddes i någon tidning att detta kunde ha sammanhang med hennes äktenskap. Dennis fräste genast till med en ilsken dementi. Men Bengt Dennis behöver inte oroa sig. Han hör till de nya strömlinjeformade teknokrater, som kommer att regera oss oavsett regim.